

21. december

Vi får juleferie

Så sner det. Jeg tror aldrig, jeg har set så meget sne. Det har sneet hele natten, og når jeg kigger ud af vinduet fra mit værelse, kan jeg se at hele indkørslen er fuld af sne. Mælkekuskene er godt klædt på i dag, og nogle af dem ser næsten ud som omvandrende snemænd. Ude på vejen kører sneploven frem og tilbage for at holde vejen fri for sne.

Jeg må i tøjet i en fart, nu vi har fået næsten lige så meget sne, som i eventyret om Oles Skitur.

På vej til skole kigger jeg ind i Brugsens vindue, den lille Ferguson er der heldigvis endnu. Jeg møder Signe og Inger henne ved åen. Vi er i rigtig godt humør i dag, fordi det har sneet, men også fordi det er sidste dag, vi skal i skole inden juleferien. Nu er det snart jul.

I skolen går alting så hurtigt i dag. Fru Andersen har pyntet klasseværelset med julehjerter og på hver pult står der små stearinlys. På tavlen har hun tegnet nogle sjove nisser, der vælter sig rundt i sneen. Det er helt underligt, klasseværelset ligner slet ikke sig selv, her er rigtig hyggeligt, selv ikke den uhyggelige hugorm, som fru Andersen har stående i en krukke ovenpå skabet, virker særlig skræmmende i dag. Først fortæller fru Andersen lidt om Jesusbarnet, som blev født i en krybbe, for så mange år siden. Bagefter synger vi den julesalme, vi har øvet os på så længe. Nu synger vi alle til, jeg tror aldrig, det har lydt så godt som i dag.

”Julen har bragt velsignet bud
Nu glædes gamle og unge ...

Ja, vi glæder os, og nu tænder fru Andersen de små stearinlys på pultene. Stille sidder vi i halvmørket og kigger ind i lysene. Der bliver så underligt i klassen – helt stille – helt højtideligt.

Nu tar’ fru Andersen en bog frem. Vi skal ha’ historie. Åh, det er det bedste jeg ved, der er ikke noget bedre end fru Andersens historier. Denne gang handler den om en dreng, der hedder Søren, som finder en gammel spilledåse, der kun kan sige en lyd. Plung! Men Søren er glad for den spilledåse, for han er en fattig dreng, og i

hans fantasi, kan han få spilledåsen til at spille alle mulige melodier. Men så sker det forfærdelige, at Søren spiller på dåsen i timen, så læreren tar' den, og låser den inde i et skab. Sidste time før juleferien var det meningen, at Søren skulle ha' spilledåsen, men læreren glemmer det, og Søren er utrøstelig. Heldigvis ender det hele godt. Søren får sin spilledåse, og kan holde jul sammen med sin "Bedste".

Fru Andersen stiller sig nu i døren, for hun vil ønske hver af os en god jul. Da det bliver min tur, bukker jeg pænt og sir'. – Tak i lige måde.

- Hils nu jeres forældre – og så ses vi alle til juletræsfesten på kroen mellem jul og nytår.

Da jeg kommer hjem, har mor travlt. Der er mange ting, hun skal nå inden det bliver jul, sir' hun. Jeg tænker på, om Per og Niels Kresjan kommer i eftermiddag, så vi kan få bygget den sneborg, vi længe har gået og snakket om. Nu er sneen der jo!

Pludselig kommer far løbende ind i køkkenet, så sneen hvirvler fra ham.

- Rutebilen er kørt fast lige herude, sir' han stakåndet. – Der ligger en kæmpedrive på hjørnet. Jeg ringer lige til Anders Krogh. Det kan være, han kan komme med traktoren og trække rutebilen fri.

Det her er spændende. Det må jeg ud at se.

Jo, det er rigtigt. På hjørnet lige udenfor huset sidder den røde rutebil fast.

Jeg må se at få fat i min skovl - og det i en fart.

Da jeg kommer ud til rutebilen, er der allerede samlet en del mennesker. Buschaufføren står og skovler sne, mens han får en masse gode råd af dem, der står og kigger på.

Buschaufføren går nu ind i bilen. Han bakker lidt og prøver så at køre fremad, men hjulene snurrer bare rundt, og rutebilen glider længere og længere ind i driven.

Ja, der sidder han sgu' godt. Er der, en der siger. – Han kommer ikke fri ved egen hjælp.

Buschaufføren prøver igen. Men nej. Rutebilen sidder godt fast; den vil nu hverken frem eller tilbage.

Pludselig hører jeg en velkendt lyd. Det er Anders Kroghs traktor. Jeg kan altid høre, når det ham der kommer. Anders kommer kørende gennem sneen i sin store, røde Farmall traktor. Jeg kan se Niels Kresjan sidde ved siden af ham. Bare det var mig, der sad der. Anders har et langt reb med, som han binder fast i rutebilen. Den anden ende binder han fast i traktoren. Så sætter han sig op igen og langsomt begynder han at køre fremad, og langsomt begynder rebet at strammes. Nu er det spændende. Anders gasser op – og rebet er nu helt stramt. Mon han kan trække rutebilen fri? Traktorens store hjul begynder nu osse at snurre rundt, men kører alligevel stille fremad og pludselig begynder rutebilen at følge efter traktoren. Langsomt trækkes rutebilen ud af driven og på et øjeblik er den helt fri.

Buschaufføren takker Anders for hans hjælp og så kører rutebilen endelig mod Fåborg.

Niels Kresjan er steget ned fra traktoren og kommer over til mig.

- Skal vi ikke bygge den sneborg nu?

- Jo, kom vi går i gang!

Vi begynder at skovle sne sammen. Jeg har set i et Rasmus Klump-blad, hvordan han byggede en snehytte, da han var på Nordpolen. Rasmus Klump er god til at få idéer fra. Vi prøver at gøre lissom ham. Vi skærer blokke af sne ud og sætter dem sammen ligesom Legoklodser. Hurtigt får vi bygget to mure af sne – det bliver alle tiders sneborg. I et hjørne af borgen bygger vi en lille snehytte, som vi akkurat lige kan være inden i.

- Må jeg komme ind?

Det er Per, der kommer, og selvfølgelig må han være med til sneborgen. Vi bygger alle tre videre og laver en masse snebolde parat, hvis nogen skulle angribe os.

Pludselig suser en snebold gennem luften. Så en til. Vi bliver angrebet. Vi har slet ikke lagt mærke til at Niels Kresjans bror, Knud sammen med nogle andre af de store drenge, har sneget sig ind på sneborgen, og nu angriber os.

Vi kaster vores små snebolde mod dem, men de kaster meget hårdere, og vi kan slet ikke klare os, og sneborgen er ved at være skudt i stykker. Vi kigger på hinanden. Hvad skal vi gøre?

- Overgi' jer, småunger – ellers bliver I sulet!

Der er ikke andet at gøre. Vi går ud af sneborgen for at overgi' os. Jeg skal i hvert ikke sules. Jeg hader at få våd sne kørt rundt i hovedet.

- Kom, råber en af de store drenge. – Vi ødelægger sneborgen.

- Nå, det gør I. Det er en voksen stemme. Det er far.

- Kan I store møghvalpe så lade de små lege i fred. Ellers skal jeg komme efter jer.

Slukørede lusker drengene væk, og vi tre begynder at bygge sneborgen op igen. Ulrik kommer nu osse ud og hjælper os, og inden længe har vi både fået bygget sneborgen og snehytten op igen. Vi kan lige være i hytten alle tre, og Per henter en lommelygte, så vi kan få lys i snehytten. Det er rigtig hyggeligt at sidde i derinde, selv om der ikke er meget plads. Det var godt, at de store drenge ikke fik lov til at ødelægge vores sneborg. Men det var nu osse lidt spændende da de angreb os – nu bagefter.

Hvordan var det i virkeligheden?

Læs Søren's Spille her.

Hør Søren's Spille her:

<http://www.boerneneslitteraturhistorie.gyldendal.dk/video2c.html>

Juletræs-fest på kroen.